

Η αφίσα και το μήνυμα για την Παγκόσμια Ημέρα Παιδικού Βιβλίου 2020

Γιορτάζουμε με τον δικό μας τρόπο την Παγκόσμια Μέρα Παιδικού Βιβλίου

Κάθε χρόνο στις 2 Απριλίου, ημέρα γενεθλίων του Χανς Κρίστιαν Άντερσεν, γιορτάζεται η Παγκόσμια Ημέρα Παιδικού Βιβλίου με σκοπό να τονώσει την αγάπη για το διάβασμα και να στρέψει την προσοχή στα παιδικά βιβλία. Η ημέρα καθιερώθηκε από τη Διεθνή Οργάνωση Βιβλίων για τη Νεότητα (IBBY – International Board on Books for Young people) το 1996.

Κάθε χρόνο, σε όλο τον κόσμο, με πρωτοβουλία της IBBY αλληλά και των εθνικών τμημάτων της, οργανώνονται εκδηλώσεις, ομιλίες και ποικίλες δράσεις για τον εορτασμό της ημέρας, οι οποίες έχουν ως βασικό σημείο αναφοράς το παιδικό βιβλίο.

Το 2020 υπεύθυνο για το υλικό του εορτασμού είναι το Τμήμα της Σλοβενίας (Slovensk sekcia IBBY). Το φετινό μήνυμα γράφτηκε από τον Σλοβένο συγγραφέα Peter Svetina*, μεταφράστηκε στα ελληνικά, όπως κάθε χρόνο, από τη συγγραφέα Λότη Πέτροβιτς ενώ η αφίσα φιλοτεχνήθηκε από τον Σλοβένο εικονογράφο Damijan Stepančič**.

Αφού λοιπόν διαβάσουμε το μήνυμα της φετινής παγκόσμιας μέρας Παιδικού βιβλίου (σελ.6-7) μπορούμε:

- * Να φτιάξουμε κι εμείς τη δική μας αφίσα με το μήνυμα της φετινής χρονιάς
- * Να φτιάξουμε μια κατασκευή – χειροτεχνία

Θα χαρούμε πολύ να δούμε φωτογραφίες από τις όμορφες εργασίες σας.

Μπορείτε να τις στείλετε στο email της δασκάλας σας.

Ακολουθούν οδηγίες-παραδείγματα:

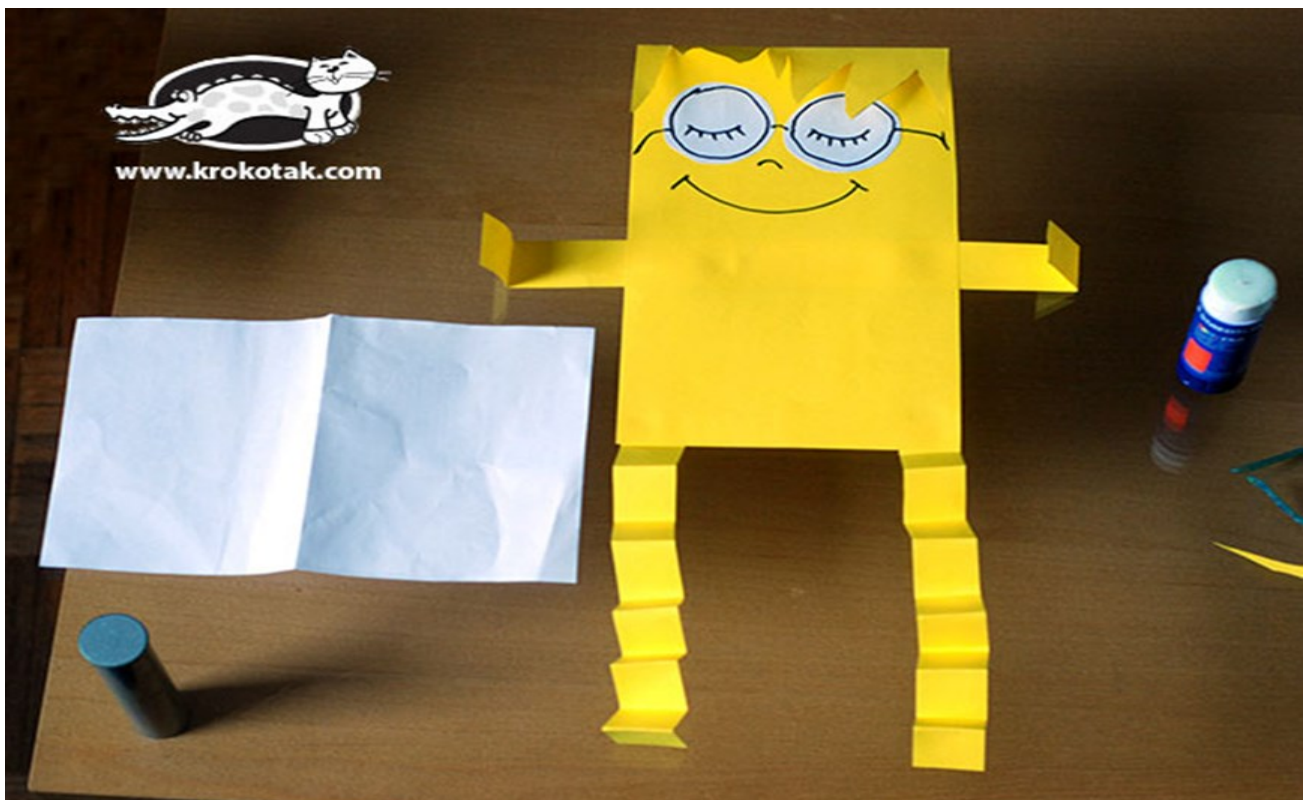
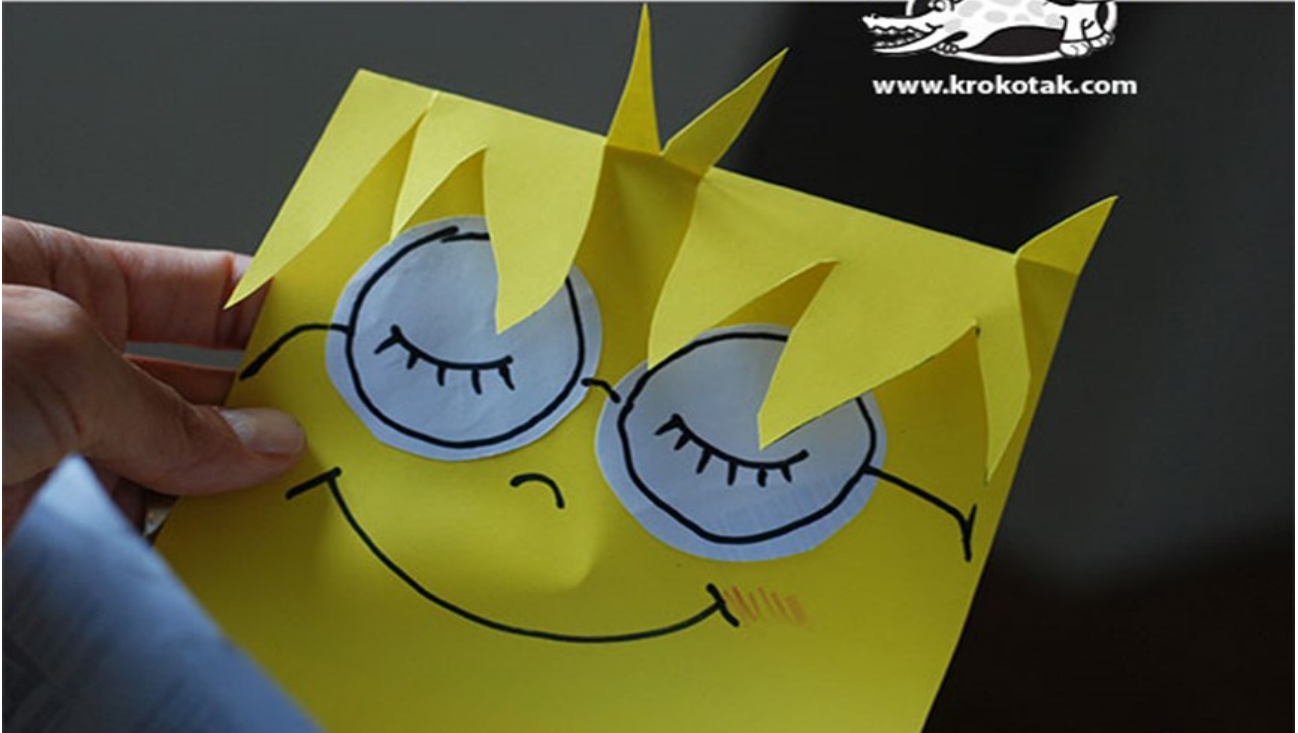
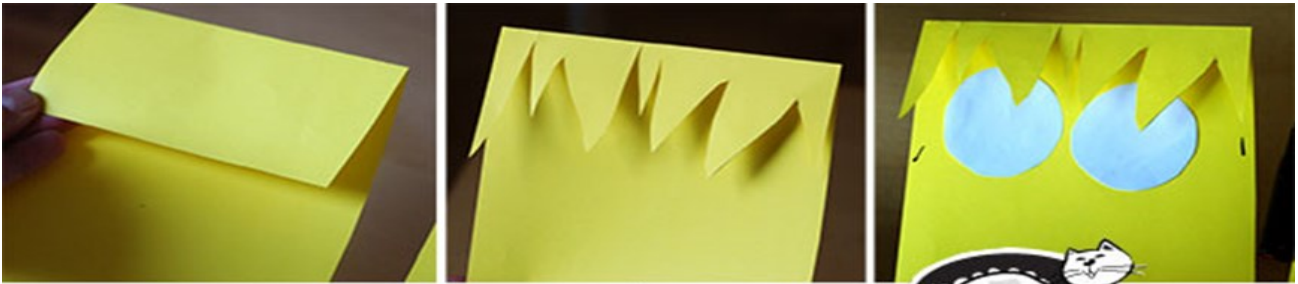
- * Αφίσα

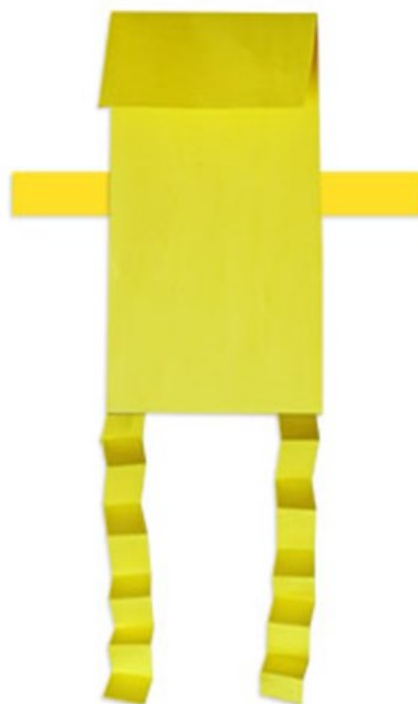
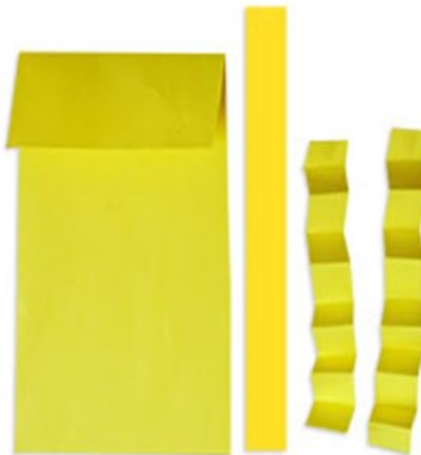
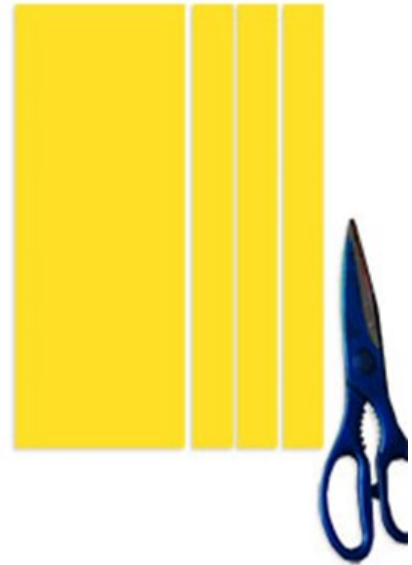

Ακολουθούν οδηγίες:*** Κατασκευή - Χειροτεχνία**www.krokotak.com

Ακολουθούν οδηγίες:

Κατασκευή

Ακολουθούν οδηγίες:*** Κατασκευή**

Η αφύσα και το μήνυμα για την Παγκόσμια Ημέρα Παιδικού Βιβλίου 2020

Πείνα για λέξεις

Το υπέροχο μήνυμα του Peter Svetina:

“Εκεί που μένω, οι θάμνοι πρασινίζουν αργά τον Απρίλη ή νωρίς τον Μάη και σύντομα γεμίζουν με κουκούλια από πεταλούδες. Αυτά τα κουκούλια μοιάζουν με μπαλίτσες από βαμβάκι ή με κουφέτα και οι νύμφες τους καταβροχθίζουν φύλλο το φύλλο μέχρι που οι θάμνοι απογυμνώνονται. Όταν όμως οι νύμφες γίνουν πεταλούδες και πετάξουν, οι θάμνοι δεν είναι κατεστραμμένοι. Καθώς πλησιάζει το καλοκαίρι, ξαναγίνονται πράσινοι πάλι και πάλι.

Έτσι μοιάζει ο συγγραφέας, έτσι μοιάζει ο ποιητής. Κατασπαράζονται, μένουν κατάρρευτοι από ιστορίες και ποιήματα, που, όταν ολοκληρωθούν, πετούν μακριά, μπαίνουν μέσα σε βιβλία και βρίσκουν τους αναγνώστες τους. Αυτό γίνεται πάλι και πάλι.

Και τι συμβαίνει μ' εκείνα τα ποιήματα και τις ιστορίες;

Ξέρω ένα αγόρι που έπρεπε να κάνει κάποια εγχείρηση στο μάτι του. Για δύο εβδομάδες μετά την εγχείρηση, έπρεπε να ξαπλώνει μόνο από τη δεξιά πλευρά και μετά δεν έπρεπε να διαβάζει τίποτα για έναν μήνα. Όταν γενικά ξαναπήρε στα χέρια του ένα βιβλίο έπειτα από ενάμιση μήνα, ένιωθε σαν να κατάνελε λέξεις μ' ένα κουτάλι από μια γαβάθα. Σαν να τις έτρωγε. Πραγματικά τις έτρωγε.

Ξέρω κι ένα κορίτσι που, όταν μεγάλωσε, έγινε δασκάλα. Μου είπε: “Τα παιδιά που οι γονείς τους δεν τους διάβασαν παραμύθια έχουν στερηθεί κάτι σημαντικό”.

Οι λήξεις στα ποιήματα και στις ιστορίες είναι τροφή. Όχι τροφή για το σώμα, όχι τροφή που μπορεί να γεμίσει το στομάχι σου. Τροφή όμως για το πνεύμα και τροφή για την ψυχή.

Όταν πεινάει κάποιος ή διψάει, το στομάχι του γουργουρίζει και το στόμα του στεγνώνει. Οι πεινασμένοι γυρεύουν να φάνε κάτι, ένα κομμάτι ψωμί, ένα πιάτο ρύζι ή δημητριακά, λίγο ψάρι ή μια μπανάνα. Όσο περισσότερο πεινούν, τόσο στενέυει ο οπτικός τους ορίζοντας, ώσπου παύουν να βλέπουν ό,τι δεν είναι τροφή για να τους χορτάσει.

Η πείνα για λήξεις εκδηλώνεται διαφορετικά. Μοιάζει με θλίψη*, με λήθη*, με αυθάδεια*. Οι άνθρωποι που υποφέρουν από τέτοιου είδους πείνα δε νιώθουν πως η ψυχή τους τρέμει από το κρύο κι ότι προσπερνούν τους εαυτούς τους χωρίς να το προσέχουν. Ένα μέρος του κόσμου τους εξαφανίζεται χωρίς να το γνωρίζουν.

Αυτού του είδους η πείνα χορταίνεται με ποίηση και ιστορίες.

Υπάρχει όμως ελπίδα για όσους δεν έχουν ποτέ αφηθεί ν' αποηλεύσουν τις λήξεις, για να χορτάσουν αυτή την πείνα;

Υπάρχει! Το αγόρι που είπαμε διαβάζει κάθε μέρα. Το κορίτσι έγινε δασκάλα και διαβάζει στους μαθητές της. Κάθε Παρασκευή. Κάθε βδομάδα. Αν κάποια φορά το ξεχάσει, της το θυμίζουν τα παιδιά.

Και τι γίνεται με τον συγγραφέα και τον ποιητή; Καθώς έρχεται το καλοκαίρι, θα πρασινίσουν πάλι. Και πάλι θα στεγνώσουν από ιστορίες και ποιήματα, που θα πετάξουν μακριά προς κάθε κατεύθυνση. Πάλι και πάλι."

Θλίψη* = η θύπη, ο ψυχικός πόνος

Λήθη* = η λησμονιά, το σβήσιμο από τη μνήμη, το να μη θυμάσαι πια, η κατάσταση κατά την οποία δεν σε θυμάται κανείς

Αυθάδεια* = η ιδιότητα του να έχει κανείς θράσος, του να τολμά να πει ή να κάνει πράγματα που δεν θα έπρεπε διότι προσβάλλουν, αδικούν, κλπ.

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΑΣΧΟΛΗΘΟΥΜΕ ΚΑΙ ΜΕ ΑΥΤΟ...

Εθνική επέτειος 1ης Απριλίου 1955 - 1959

Διαβάζω στο πιο κάτω κείμενο για τα γεγονότα του αγώνα της Ε. Ο. Κ. Α.

1η Απριλίου 1955

Για πολλά χρόνια οι Άγγλοι διοικούσαν το νησί μας. Ήρθε όμως η στιγμή που οι Κύπριοι δεν άντεχαν άλλο να ζουν σκλαβωμένοι. Ήθελαν να ελευθερωθούν. Ζητούσαν από τους κατακτητές να φύγουν και να αφήσουν την Κύπρο. Οι Άγγλοι όμως δεν έφευγαν από τη χώρα μας.

Τότε οι Κύπριοι αποφάσισαν να πάρουν τα όπλα και να πολεμήσουν για να διώξουν τους κατακτητές. Δημιούργησαν μια οργάνωση, την Ε.Ο.ΚΑ, η οποία είχε σκοπό να προετοιμάσει τον Αγώνα των Κυπρίων.

Ο αγώνας της Ε.Ο.Κ.Α άρχισε την 1η Απριλίου του 1955. Τα παλικάρια της Ε.Ο.Κ.Α αγωνίστηκαν με θάρρος απέναντι στους ισχυρούς εχθρούς. Πολέμησαν τους Άγγλους σε πόλεις και χωριά. Πολλοί από αυτούς έγιναν αντάρτες και πολέμησαν τον εχθρό στα βουνά, ζώντας κρυμμένοι σε κρησφύγετα. Όλα τα παλικάρια της Ε.Ο.Κ.Α. ήταν γενναία και πολεμούσαν τους Άγγλους με τα λιγοστά όπλα που είχαν στη διάθεσή τους. Είχαν όμως δύναμη στην ψυχή τους και μια μεγάλη δίψα για ελευθερία, κάτι που τους έκανε πολύ δυνατούς. Ακόμη και τα παιδιά βοηθούσαν στον απελευθερωτικό αγώνα. Έκαναν διαδηλώσεις, φώναζαν συνθήματα εναντίον των Άγγλων και μετέφεραν μηνύματα στους αγωνιστές.

Σε αυτόν τον αγώνα πολλοί αγωνιστές σκοτώθηκαν στις μάχες. Οι Άγγλοι συνέλαβαν αρκετούς αγωνιστές της Ε.Ο.Κ.Α. Τους έβαλαν στα κρατητήρια και τους βασάνισαν. Εννιά αγωνιστές απαγχονίστηκαν. Μερικοί από τους ήρωες που θυσιάστηκαν για την πατρίδα μας είναι ο Γρηγόρης Αυξεντίου, ο Μάρκος Δράκος, ο Στυλιανός Λένας, ο Κυριάκος Μάτσης, ο Χαρίλαος Μιχαήλ, ο Μιχαήλ Κουτσόφτας, ο Στέλιος Μαυρομμάτης, ο Ανδρέας Παναγίδης, ο Μιχαλάκης Καραολής, ο Ανδρέας Δημητρίου, ο Ιάκωβος Πατάτσος, ο Ανδρέας Ζάκος και ο Ευαγόρας Παλληκαρίδης. Σήμερα οι αγωνιστές αυτοί, είναι θαμμένοι στα Φυλακισμένα Μνήματα.

Όσες όμως προσπάθειες κι αν έκαναν οι Άγγλοι να σταματήσουν τον Αγώνα των Κυπρίων αυτές δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα. Οι Κύπριοι συνέχισαν να αγωνίζονται για την πατρίδα τους. Η ελευθερία που με τόσο αίμα και θυσίες κέρδισαν τα παλικάρια μας δεν άργησε να έρθει. Ο απελευθερωτικός αγώνας τελείωσε το 1959 και η Κύπρος μας έγινε ανεξάρτητο κράτος.

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΑΣΧΟΛΗΘΟΥΜΕ ΚΑΙ ΜΕ ΑΥΤΟ...

Πιο κάτω παραθέτουμε τις βιογραφίες κάποιων σημαντικών ηρώων του αγώνα της Ε. Ο. Κ. Α. 1955 - 1959! Ήρωες που έπεσαν κατά τη διάρκεια του Αγώνα πολεμώντας τον Άγγλο κατακτητή με θάρρος και πίστη στο Θεό και στην πατρίδα!

Αφού μελετήσετε τις βιογραφίες, μπορείτε, αν θέλετε, να διαλέξετε έναν από αυτούς και να μας τον παρουσιάσετε με δικό σας, σύντομο τρόπο (σαν αφίσα), σε μια κόλλα ή σε ένα τετράδιο ή ακόμα και στον ηλεκτρονικό σας υπολογιστή, αν έχετε.

Δώστε κάποια στοιχεία για τη ζωή τους, τη δράση τους στον Αγώνα και τον τρόπο που θυσιάστηκαν. Μπορείτε να προσθέσετε από κάτω, αν θέλετε, φωτογραφίες, συνθήματα που ακούγονταν τότε για την ΕΟΚΑ, στίχους από ποιήματα ή τραγούδια κ. α. Θα χαρούμε οι δασκάλες σας, να δούμε τις εργασίες σας! Καλή δουλειά!

Πίττας Φώτης

Γεννήθηκε στο χωριό Φρέναρος, της επαρχίας Αμμοχώστου, στις 28 Φεβρουαρίου 1935.

Έπεσε στις 2 Σεπτεμβρίου 1958 στη μάχη του Αχυρώνα στο Λιοπέτρι.

Γονείς : Σταύρος και Μαρία Πίττα

Αδέρφια : Μιχάλης, Νικόλας, Πέτρος, Φίλιππος και Κατερίνα

Ο Φώτης Πίττας τελείωσε το δημοτικό σχολείο Φρενάρους, το Γυμνάσιο Αμμοχώστου και το Διδασκαλικό Κολέγιο Μόρφου. Ήταν φοιτητής στο Κολέγιο, όταν εντάχθηκε στην ΕΟΚΑ με την έναρξη του αγώνα. Υπηρέτησε στο δημοτικό σχολείο Άχνας ως δάσκαλος, όπου ανέπτυξε πλούσια δράση, τόσο στο μαχητικό όσο και τον οργανωτικό και το διαφωτιστικό τομέα. Μετά την καταζήτησή του από τους Άγγλους στις 18 Οκτωβρίου 1956, κρυβόταν και δραστηριοποιήθηκε το Νοέμβριο του 1956. Στη συνέχεια του ανατέθηκε η αναδιοργάνωση των χωριών Λύσης, Βατυλής και Άσσιας.

Στις 10 Ιανουαρίου 1957 συνελήφθη στη Βατυλή και κρατήθηκε για 20 περίπου μέρες στις φυλακές Αμμοχώστου, όπου βασανίστηκε ανελέητα. Για τις μέρες αυτές μας άφησε ένα γραπτό ντοκουμέντο, το ημερολόγιό του και τη μορφή της ελευθερίας ζωγραφισμένη στον τοίχο του κελιού του με αίμα, που έβγαζε από το στόμα του λόγω των βασανιστηρίων.

Στη συνέχεια μεταφέρθηκε στα κρατητήρια Κοκκινοτριμιθιάς και ακολούθως στα κρατητήρια Πύλας, απ' όπου δραπέτευσε στις 12 Μαρτίου 1958, μαζί με τον ήρωα Ανδρέα Κάρνο και άλλους δυο συναγωνιστές του, μέσα σε κρύπτη κατασκευασμένη σε φορτηγό αυτοκίνητο. Μετά τη δραπέτευσή του ορίστηκε υποτομεάρχης στην περιοχή Λύσης, όπου ανέπτυξε τόσο πλούσια και αποτελεσματική δράση, ώστε οι Άγγλοι αναγκάστηκαν να επιβάλουν δεκαπενθήμερο κατ' οίκον περιορισμό, τον οποίο μάλιστα επιθεώρησε και ο ίδιος ο Άγγλος πρωθυπουργός Μακμίλλαν, που βρισκόταν τις μέρες εκείνες στην Κύπρο.

Στο μεταξύ οι απώλειες της Οργάνωσης ήταν τόσο μεγάλες στην περιοχή, ώστε ο Φώτης Πίττας και οι άλλοι επιζήσαντες καταζητούμενοι του υποτομέα του θεώρησαν σκόπιμο να μετακινηθούν σε ασφαλέστερη περιοχή.

Στις 2 Σεπτεμβρίου 1958 ο Φώτης Πίττας και οι συναγωνιστές του ήρωες Ανδρέας Κάρνος, Ηλίας Παπακυριακού και Χρίστος Σαμάρας βρέθηκαν σε νέο κατ' οίκον περιορισμό στο Λιοπέτρι. Επιχείρησαν να διαφύγουν διασπάζοντας τον κλοιό, αλλά συγκρούστηκαν με Άγγλους στρατιώτες και αναγκάστηκαν να καταφύγουν σε αχυρώνα του Λιοπετρίου. Όταν ανακαλύφθηκαν κλήθηκαν από τους Άγγλους να παραδοθούν. Το αγωνιστικό τους σθένος όμως τους οδήγησε σε μάχη μέχρι τέλους. Μετά από τετράωρη μάχη και, επειδή η αντίστασή τους ήταν άκαμπτη, οι Άγγλοι περιέλουσαν με βενζίνη τον Αχυρώνα και τον πυρπόλησαν. Ακολούθησε ηρωική έξοδός τους κατά την οποία έπεσαν και οι τέσσερις μαχόμενοι.

Αυξεντίου Γρηγόρης

Γεννήθηκε στην κωμόπολη Λύση, της επαρχίας Αμμοχώστου, στις 22 Φεβρουαρίου 1928.

Έπεσε στις 3 Μαρτίου 1957 κοντά στην Ιερά Μονή Μαχαιρά, σε μάχη εναντίον των Άγγλων.

Σύζυγος : Βασιλική Γρηγόρη Αυξεντίου

Γονείς : Πιερής και Αντωνού Αυξεντίου

Αδελφή : Χρυσταλλού Αυξεντίου - Σουρουλλά

Ο Γρηγόρης Αυξεντίου τελείωσε το δημοτικό σχολείο Λύσης και το Ελληνικό Γυμνάσιο Αμμοχώστου. Σπούδασε στη Σχολή Εφέδρων Αξιωματικών της Ελλάδας και υπηρέτησε στον Ελληνικό Στρατό, με το βαθμό του Έφεδρου Ανθυπολοχαγού.

Μετά την επιστροφή του στην Κύπρο το 1953, ανέπτυξε πλούσια κοινωνική και εθνική δράση. Αρχές Ιανουαρίου του 1955 ο Γρηγόρης Αυξεντίου μυήθηκε στον αγώνα από τον ίδιο τον Αρχηγό Διγενή. Αντί του καθιερωμένου όρκου, ο Διγενής δέχτηκε το λόγο της στρατιωτικής τιμής του Αυξεντίου. Αμέσως μετά άρχισε τη στρατολόγηση ανδρών στις τάξεις της ΕΟΚΑ σε συνεργασία με τις οργανωμένες ήδη ομάδες της περιοχής, που δρούσαν στις τάξεις του ΕΜΑΚ (Εθνικό Μέτωπο Απελευθερώσεως Κύπρου).

Ο Αυξεντίου ήταν ο πρώτος τομεάρχης της ΕΟΚΑ στην περιοχή Αμμοχώστου και την 1η Απριλίου του 1955 ηγήθηκε των επιθέσεων εναντίον αγγλικών στόχων στον τομέα του. Επικηρύχθηκε από τους Άγγλους από την ημέρα εκείνη για το ποσό των 250 λιρών, το οποίο αργότερα αυξήθηκε σε 5.000 λίρες.

Μετά την επικήρυξή του κατέφυγε στην οροσειρά του Πενταδακτύλου και ηγήθηκε της πρώτης ορεινής ανταρτικής ομάδας στο Μαύρο Όρος, όπου ανέπτυξε πλούσια δράση. Από εκεί, στις 29 Νοεμβρίου 1955, κλήθηκε από το Διγενή στο αρχηγείο της ΕΟΚΑ στην περιοχή Σπηλιών. Στις 11 Δεκεμβρίου 1955 επέδειξε τις εξαιρετές στρατιωτικές του ικανότητες στην ιστορική μάχη των Σπηλιών, παρασύροντας δυο φάλαγγες των Άγγλων στρατιωτών, που ανηφόριζαν προς τα κρησφύγετα, να συγκρουστούν μεταξύ τους. Ο Διγενής του ανέθεσε μαζί με τον τομέα Πιτσιλιάς και τα χωριά της Ορεινής - Μαχαιρά. Τον Ιούλιο του 1956 προστέθηκαν στον τομέα του και τα κρασοχώρια Λεμεσού. Έδρασε με τα ψευδώνυμα Ζήδρος, Αίας, Άρης, Ρήγας, Ζώτος, Ανταίος και έγινε το φόβητρο των Άγγλων και ο θρύλος των συμπατριωτών του.

Στις 3 Μαρτίου 1957 Άγγλοι στρατιώτες περικύκλωσαν το κρησφύγετό του κοντά στο Μαχαιρά, ύστερα από προδοσία. Η μάχη κράτησε για ώρες. Στην ομάδα του ήταν οι Ανδρέας Στυλιανού, Αυγουστής Ευσταθίου, Αντώνης Παπαδόπουλος και Φειδίας Συμεωνίδης, τους οποίους, όμως, διέταξε να βγουν από το κρησφύγετο. Σύμφωνα με μαρτυρία του συμπολεμιστή του Αυγουστή Ευσταθίου, που μετά τη ρίψη χειροβομβίδας στο κρησφύγετο επέστρεψε, με υπόδειξη των Άγγλων, για να διακριβώσει, αν ο Αυξεντίου ήταν ζωντανός και παρέμεινε σ' αυτό, προσπάθειά τους ήταν να κρατήσουν τη μάχη μέχρι να νυχτώσει και επωφελούμενοι από το σκοτάδι να διαφύγουν. Οι Άγγλοι στρατιώτες, που αντιλήφθηκαν το σκοπό τους, περιέλουσαν το κρησφύγετο με βενζίνη, το πυρπόλησαν και έκαψαν ζωντανό τον Αυξεντίου, ενώ ο Αυγουστής διασώθηκε με βαριά εγκαύματα.

Από φόβο λαϊκών εκδηλώσεων οι Άγγλοι έθαψαν το καμένο σώμα του Αυξεντίου στις Κεντρικές Φυλακές Λευκωσίας, στο χώρο που είναι γνωστός σήμερα ως Φυλακισμένα Μνήματα.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ / Αγωνιστές που έχουν γίνει ολοκαύτωμα

Μάτης Κυριάκος

Γεννήθηκε στο χωριό Παλαιχώρι, της επαρχίας Λευκωσίας, στις 23 Ιανουαρίου του 1926.

Έπεσε στις 19 Νοεμβρίου 1958 στο κρησφύγετό του στο χωριό Δίκωμο, της επαρχίας Κερύνειας.

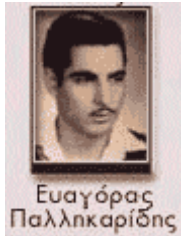
Γονείς : Χριστοφής και Κυριακού Μάτη

Αδέλφια : Γεώργιος και Γιαννάκης

Ο Κυριάκος Μάτης τελείωσε το δημοτικό σχολείο Παλαιχωρίου και το Γυμνάσιο Αμμοχώστου, όταν αυτό λειτουργούσε στο Τρίκωμο, όπου είχε μεταστεγαστεί λόγω του Β΄ Παγκοσμίου πολέμου. Σπούδασε γεωπονία στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και εργαζόταν ως γεωπόνος στην Αμμόχωστο, όταν άρχισε ο αγώνας. Ξεχώριζε για την αγάπη του προς την Ελλάδα, τον άνθρωπο και τη γη, αποκαλώντας καταχραστές της γης όσους δεν καλλιεργούσαν τη γη τους. Αγωνίστηκε σκληρά για τα δίκαια του αγρότη και του εργάτη μέσα στις τάξεις των οργανώσεών τους, της ΠΕΚ και της ΣΕΚ, των οποίων υπήρξε ένας από τους ιδρυτές. Ο πόθος του για απελευθέρωση της Κύπρου εκδηλώθηκε έντονα κατά τα φοιτητικά του χρόνια με ομιλίες και οργάνωση αγωνιστικών εκδηλώσεων στη Θεσσαλονίκη. Διετέλεσε τομεάρχης της ΕΟΚΑ σε περιοχή της επαρχίας Αμμοχώστου από το 1955, αρχηγός συνδέσμων της ΕΟΚΑ από τον Αύγουστο του 1955 ως το Φεβρουάριο του 1956, και τομεάρχης Κερύνειας μέχρι το τέλος του αγώνα.

Στις 9 Ιανουαρίου 1956 συνελήφθη και βασανίστηκε άγρια. Επειδή ήταν γνωστή η σχέση του με τον αρχηγό Διγενή και ο σημαντικός ρόλος του στον αγώνα, τον επισκέφθηκε στο ανακριτήριο της Ομορφίτας ο ίδιος ο Κυβερνήτης Χάρντιγκ και του πρόσφερε το μυθικό για την εποχή εκείνη ποσό των 500.000 λιρών, καθώς και φυγάδευσή του για προστασία, αν αποκάλυπτε πού κρυβόταν ο Διγενής. Οργισμένος ο Μάτης κτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι και του απάντησε "Ου περί χρημάτων τον αγώνα ποιούμεθα, αλλά περί αρετής. Λυπούμαι εξοχότατε, αλλά με προσβάλλετε". Ο Κυβερνήτης αποχώρησε αμέσως. Εκτιμώντας το ήθος του Κυριάκου έδωσε εντολή να σταματήσουν τα βασανιστήρια που του έκαμναν. Στη συνέχεια μεταφέρθηκε στα κρατητήρια Κοκκινοτριμιθιάς. Εκεί συνέχισε τη δράση του διατηρώντας επαφή με το Διγενή και συνεχίζοντας, κατόπιν εντολής του, τις συνομιλίες Μακαρίου - Χάρντιγκ για λύση του Κυπριακού μετά την εξορία του Αρχιεπισκόπου. Οργάνωσε τους συγκρατούμενούς του, έθεσε σε λειτουργία σχολείο για τους κρατούμενους μαθητές, δημιούργησε βιβλιοθήκη, έκαμνε ομιλίες και γενικά δημιούργησε συνθήκες που τόνωναν το αγωνιστικό φρόνημα μέσα στα κρατητήρια. Οργάνωσε με τόση επιτυχία τη διαφώτιση των Άγγλων στρατιωτών που φρουρούσαν τους κρατούμενους, ώστε αυτοί έκαψαν το στρατόπεδο τους και οι αρχές υποχρεώθηκαν να τους αντικαταστήσουν. Έθεσε σε λειτουργία δίκτυο οργάνωσης δραπετεύσεων, το οποίο συνέχισε τη λειτουργία του και μετά τη δραπέτευση του ιδίου.

Στις 13 Σεπτεμβρίου 1956 δραπέτευσε και ανέλαβε ως τομεάρχης τον τομέα της Κερύνειας, όπου ανέπτυξε πλουσιότατη και πολύπλευρη δράση. Επικηρύχθηκε με το ποσό των πέντε χιλιάδων λιρών. Στις 19 Νοεμβρίου 1958 περικυκλώθηκε στο κρησφύγετό του και ανατινάχθηκε από τις δυνάμεις κατοχής. Με τον ένδοξο θάνατό του αναδείχθηκε ως ένα από τα ινδάλματα του αγώνα. Ό,τι περισώθηκε από το πνευματικό του έργο, αποκάλυπτει τη βαθιά πνευματικότητά του.

Παλληκαρίδης Ευαγόρας
Γεννήθηκε στο χωριό Τσάδα, της επαρχίας Πάφου, στις 27 Φεβρουαρίου 1938. Απαγχονίστηκε ξημερώματα της 14ης Μαρτίου 1957, στις Κεντρικές Φυλακές Λευκωσίας.
Γονείς : Μιλτιάδης Παλληκαρίδης και Αφροδίτη Παπαδανιήλ
Αδέλφια : Ελευθέριος, Ανδρέας, Γεωργία, Μαρούλα

Ο Ευαγόρας Παλληκαρίδης φοίτησε στο δημοτικό σχολείο Τσάδας και στη Νεοφύτειο Αστική Σχολή Κτήματος. Συνέχισε τις σπουδές του στο Ελληνικό Γυμνάσιο Πάφου. Παιδί πολύ προικισμένο, μας άφησε ένα πλούσιο πνευματικό έργο. Η δράση του για απελευθέρωση της Κύπρου άρχισε τον Ιούνιο του 1953 κατά τους εορτασμούς για τη στέψη της Βασίλισσας Ελισάβετ. Κατέβασε από τα προπύλαια του σταδίου της πόλης την αγγλική σημαία και πρωτοστάτησε στην οργάνωση μεγάλης διαδήλωσης, με αποτέλεσμα τη ματαίωση των εορτασμών.

Όταν οι συλληφθέντες σχετικά με το πλοιάριο Άγιος Γεώργιος μεταφέρονταν στο δικαστήριο, ο Ευαγόρας με είκοσι φίλους του όρμησαν εναντίον των αστυνομικών, για να τους αποσπάσουν από τα χέρια τους. Στις 22 Ιουνίου 1955 ηγήθηκε της ομάδας επίθεσης εναντίον του δικαστηρίου Πάφου και στη συνέχεια εναντίον του Άγγλου Διοικητή Κρην Μπέη.

Τον Αύγουστο του 1955, σε εκδρομή του στην Ελλάδα, του δόθηκε η ευκαιρία να ενημερωθεί για τη χρήση όπλου και κατόρθωσε να φέρει μαζί του ένα περίστροφο. Το Νοέμβριο του 1955, σε μαθητική διαδήλωση, κτύπησε Άγγλους στρατιώτες ελευθερώνοντας από τα χέρια τους συμμαθητή του. Συνελήφθη και διατάχθηκε να παρουσιαστεί σε δίκη στις 6 Δεκεμβρίου. Για να αποφύγει την καταδίκη κατέφυγε στη μονή Αγίου Νεοφύτου την προηγούμενη της δίκης και ενώθηκε με την ανταρτική ομάδα της περιοχής στην τοποθεσία Άππης, μεταξύ Κισσόνεργας - Τάλας. Μετά τα γεγονότα αυτά επικηρύχθηκε με το ποσό των 5.000 λιρών. Το Μάρτη του 1956 προωθήθηκε σε κρησφύγετο στο δάσος κοντά στο χωριό Λυσός προς την περιοχή Άγιος Γεώργιος. Πήρε μέρος σε πολλές επιθέσεις και δολιοφθορές εναντίον των Άγγλων στην περιοχή αυτή.

Το βράδυ της 18ης Δεκεμβρίου 1956, σε μια μετακίνηση της ομάδας του από την περιοχή του Σταυρού της Ψώκας προς την περιοχή της Λυσού, βρέθηκε αντιμέτωπος με αγγλική περίπολο που εκινείτο με σβησμένες τις μηχανές των οχημάτων, στο δρόμο μεταξύ Λυσού και Σταυρού της Ψώκας κοντά στη Λυσό, στην περιοχή Κόπες, και συνελήφθη κρατώντας όπλο τύπου μπρεν, το οποίο βρισκόταν σε συντήρηση μέσα σε γράσο. Καταδικάστηκε για τούτο σε θάνατο.

Στο δικαστή που του ανακοίνωσε την καταδίκη του, είπε : " Ξέρω ότι θα με κρεμάσετε. Ό,τι έκαμα, το έκαμα ως Έλλην Κύπριος που αγωνίζεται για την Ελευθερία του ".

Είναι ο τελευταίος που ανέβηκε στο ικρίωμα της αγχόνης.